

Νινγκισσίνα (σουμερ. ⁴NIN. GIZ-ZIDA). Σουμερικός χθόνιος θεός, γνωστός και από σουμερικά και ασσυροβαβυλωνιακά έπη, όπου περιγράφεται ως υποτακτικός του Άνου*, φύλακας της ουράνιας πύλης.

Νινλίλ (Ninlil). Παλαιά μεσοποταμική μητέρα θεά, μυθολογημένη ως σύζυγος του Ενλίλ*. Το όνομά της στα σουμερικά σημαίνει «Κυρία της πνοής του ανέμου».

Νίνος. Επώνυμος ήρωας της πόλης Νινευή, μυθολογούμενος ως οικιστής της και ιδρυτής του ασσυριακού κράτους. Στους μύθους συνδέεται με την ανάπτυξη, την ακμή και την πτώση της Ασσυρίας.

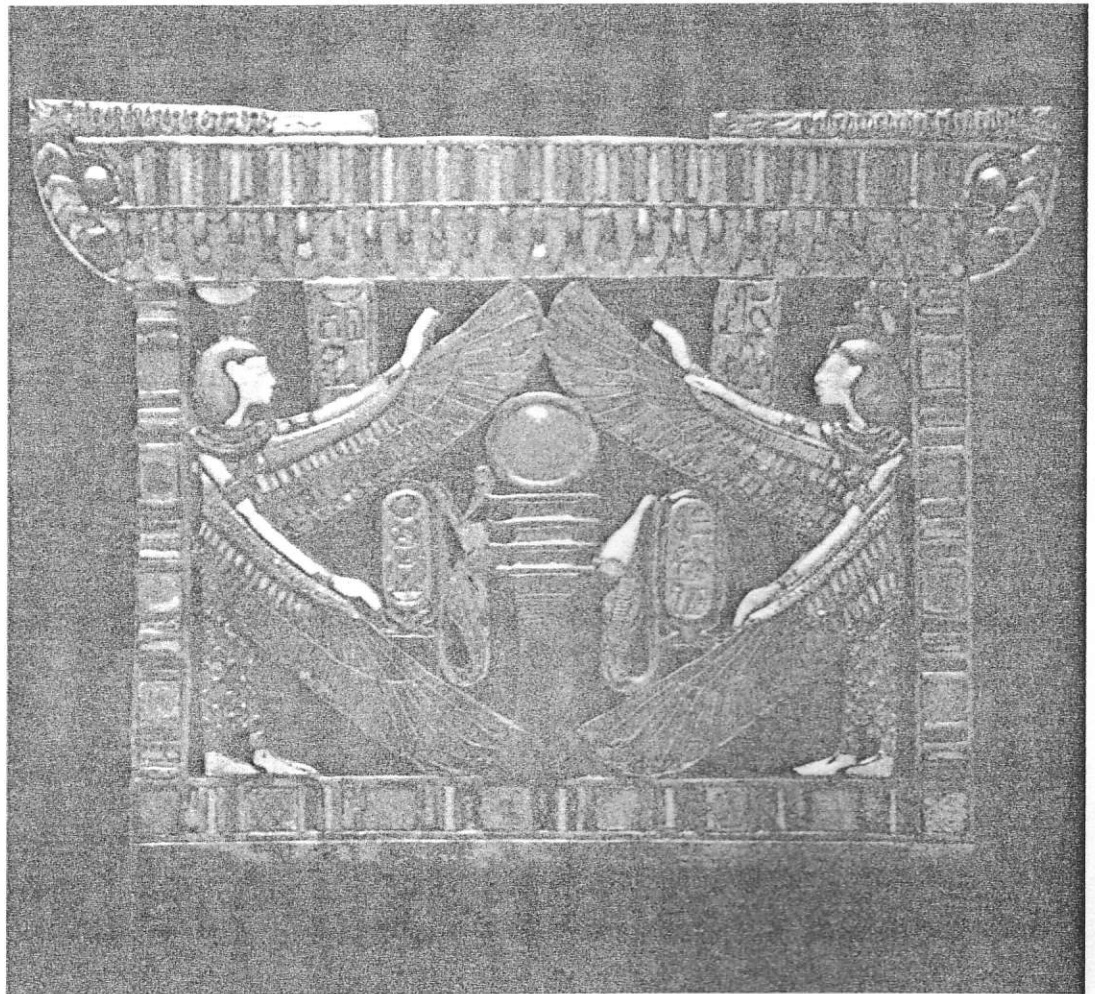
Νινουρτά (σουμ. ⁴NIN. URTA, Nipourta). Σουμερικός, ακκαδικός και ασσυροβαβυλωνιακός θεοποιημένος ήρωας, νοητός ως πρότυπο ενός ερχόμενου Μεσσία. Το όνομά του σημαίνει τον «Κύριο της Γης» και γενεαλογήθηκε ως «μονογενής υιός» του Ενλίλ*. Ο Νινουρτά ήταν προορισμένος να επανενώσει τη Γη σε ένα σκήπτρο, να δώσει σ' αυτήν τα χαρακτηριστικά της χώρας Ντιλμούν* και να επαναφέρει το ιδεώδες, προκατακλισμαίο καθεστώς της θείας βασιλείας (βλλ. *Ατρά-χασίς*, *Γκιλγκαμές*, *Ετάνα* και *Λουγκαμπάντα*), να φέρει στους ανθρώπους σόφια και γνώση, να εξαφανίσει την αρνητική δύναμη (βλλ. *Έρρα*, *Ιμντουγκούντ*, *Λιλίθ*), να είναι ο «νέος Αντάπα»*, εφόσον θα αποσπάσει τις «πινακίδες του πεπρωμένου» από το μυστηριώδες πηλό Ζου*, να είναι «βασιλεύς εξαστράπτων» και «εκπέμπων φως», χαρακτηριστικά που περιγράφονται σε σουμερικά και ασσυροβαβυλωνιακά κείμενα με μεγάλη αναλογία προς τις βιβλικές περικοπές «Αμών» 7, 7-8 και «Δανιήλ» 1, 5-6.

Κ.Μ.

Νισουσινάκ. Βλλ. *Ινσουσινάκ*.

Νινύας. Ήρωας, στον οποίο έχουν αποδοθεί πράξεις του Ασσυρμπανιπάλ*. Γενεαλογήθηκε ως γιος του Νίνου* και της Σεμίραμης*.

Νινχουρσάνγκα (σουμερ. ⁴NIN. HURSANGA). Σουμερική θεά, αποκαλούμενη «Κυρία του βουνού», «Μητέρα των θεών» και «Μητέρα όλων των τέκνων». Οι μεσοποτάμιοι ηγεμόνες, κυρίως ο Μεσίλιμ, ο Εαννάτουμ του Λαγκάς, ο Χαμμουραπί* και ο Ναβουχοδονόσωρ* την επικαλέστηκαν πάντα στα πλαίσια της επιδιωκόμενης ανασύστασης της θεωρούμενης ως ιδανικής προκατακλισμαίας κοινωνίας. Η Νινχουρσάνγκα αφομοιώθηκε από την ασσυριακή Ισάρ*, δικαιώνοντας έτσι τον αγώνα του ασσυριακού ιερατείου ενάντια στη μυστηριακή Βαβυλωνιακή θρησκεία του Μαρδούκ*.

Η Νεφθύς, αριστερά, και η Ίσις προστατεύουν τον κίονα Τζεντ, σύμβολο του Όσιρη. Εγκόλπιο από σμάλτο και ημιπολύτιμους λίθους από τον τάφο του Τουταγχαμών, 14ος αι. π.Χ. (Μουσείο Καΐρου).

Νιόβη. Ηρώδα γνωστή σε διάφορες περιοχές του αρχαίου ελληνισμού και συνδεόμενη γενεαλογικά με μορφές σχετικές με την κάθε τοπική παράδοση.

Μύθος. Η Νιόβη, ως κόρη του Τάνταλου* και της Διώνης* ή της Ευρυάνας, είναι γνωστή ως γυναίκα του Θηβαίου βασιλιά Αμφίωνα*. Το κεντρικό στοιχείο του μύθου εί-

ναι η ύβρις της Νιόβης, που, αφού απόκτησε πολλά και όμορφα παιδιά, καυχήθηκε ότι ήταν *πῆς Λητούς** *εὐτεκνοτέρα*. Γι' αυτό τα παιδιά της Λητός, ο Απόλλων* και η Ἄρτε-

Ο Νηλέας και οι γιοι του συνοδεύουν πέντε αγελάδες και έναν ταύρο, που έκλεψαν από τον Ηρακλή ενώ επέστρεφε με το κοπάδι του Γηρύονη στην Ελλάδα. Ερυθρόμορφη κύλικα, περ. 510 π.Χ. (Μόναχο, Staatliche Antikensammlungen).